

kunde hensyltes paa den Maade, jeg begyndte at gøre Rede for, ved at inddrages i Overvejelserne om en parlamentarisk Kommission og andet deslige.

Nej, de Herrer have ikke haft Øje for, at Sømmelighed krævede, at denne Sag hurtig afgjordes. Hvis De havde haft det, kunde De have grebet Lejligheden i Begyndelsen af November Maaned til at faa denne Sag behandlet. Lad være, at De ville sige, at den ekstraordinære Sommer-samling skulde nu alligevel ikke bruges til Rigsretsspørgsmaalets Afgørelse. Men de Herrer fremsatte jo den 4. Oktober det Forslag, som vi først nu i Dag behandle. Saa fik vi Ministerskiftet, og det nye Ministerium blev dannet forholdsvis hurtigt — det var jo ganske ekspedit gjort, rent teknisk set. Den 30. Oktober kaldtes Folketinget sammen for at paahøre Genfremlæggelsen af Finanslovsforslaget, og Onsdagen derefter havde vi første Behandling. Der vilde ikke have været det mindste i Vejen for, at De ved at anmode Formanden derom havde foranlediget, at Forslaget her, som vi nu beskæftige os med, var blevet sat paa Dagsordenen samme Lørdag, som vi havde Finanslovsforslagets Genfremlæggelse.

Det var særdeles interessant og saare nyttigt at kalde Folketinget sammen den 30. Oktober, det skal jeg villigt erkende, for at høre det forløsende Ord, at Lov er Lov, og Lov skal holdes. Det var særdeles nyttigt og navnlig nyttigt, tænker jeg, for de Radikale trindt omkring i Landet, som temmelig sikkert gik med højtspændte Forventninger om, at nu skulde der netop ske noget helt andet, end at man vilde sætte sig til Ro og administrere de Love, man havde bekæmpet paa det heftigste nogle faa Uger i Forvejen. Men der havde været udmærket god Tid til samme Dag at behandle det Forslag til Beslutning, som vi nu først have til Behandling her i Dag. Eller, vilde man ikke svække den Højtidelighed, som man ønskede skulde omstraale dette bevingede Ord, at Lov er Lov, og Loven skal holdes, kunde man jo have faaet denne Sag her sat paa Dagsordenen til om Mandagen eller Tirsdagen. Jeg dvæler ved det, for at det skal staa fast og uimodsigelig fast, at de Herrer have ikke haft Hast, have ikke næret noget Ønske om at faa dette Spørgsmaal hurtigt fremmet.

Nu høre vi, at det er nødvendigt at henvise Spørgsmaalet, ogsaa for saa vildt Berg og J. C. Christensen angaar, til et Udvalg, for at det kan faa en korrekt Forberedelse, og for at man kan faa valgt

en offentlig Anklager. Jeg tror ikke paa denne Nødvendighed, den er aldeles ikke til Stede. De Herrer vide meget vel, at hvis De faa Deres Villie, og der bliver nedsat et Udvalg, bliver der ikke andre om at drøfte Formen for Rigsretsanklageforslaget og Valget af offentlig Anklager end dem, der ville deltage i Rigsretsaktionens Tiltælling og i Valget af Anklager. Det vide de Herrer meget vel, og naar det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) — jeg siger det ærede Medlem fra Ringsted i denne Forbindelse, den nuværende højtærede Konseilspræsident — i sin Tid var i Stand til, hvad han jo var, at træffe Aftale med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) om en fælles Optræden, sammen med Socialdemokraterne, hvorved Ministeriet Holstein styrtedes, skulde de Herrer nok være i Stand til at træffe de til Udformningen af Rigsretsanklage og Valget af en offentlig Anklager fornødne Forberedelser. Der er ikke et Menneske, der vil tro, at der er nogen som helst Grund til at gaa i Udvalg for at forhandle dette Spørgsmaal. Det bliver alligevel private Forhandlinger, der skulle føres. De ville ikke have de Medlemmer, der ikke ere med til at rejse Rigsretsanklagen, til at deltage i Overvejselen af disse Kardinalpunkter. Og naar de ikke ville dette, kunne de lige saa godt foretage det fornødne uden at nedsætte noget Udvalg i dette Øjemed. I Maj Maaned havde de Herrer for Resten ikke Øje for, at der skulde vælges en offentlig Anklager. Der stod ikke noget i deres Betænkning derom. Men det ærede Medlem har ogsaa erkendt, at det var et sjusket og slet forberedt Arbejde. Men dette, at de ikke kunde faa det godt gjort i sidste Samling, er ikke nogen Borgen for, at de kunne faa det gjort bedre nu, medmindre det, at den højtærede Konseilspræsident ikke kan være Medlem af Udvalget og det ærede daværende Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) ogsaa er forhindret, kan give Forandring. Det bliver jo nye Koste, der nu skulle feje, og de kunne maaske gøre et propret Stykke Arbejde.

Jeg sagde forleden, at det er ganske overflødig at gaa i Udvalg med dette Spørgsmaal. Ville de Herrer rejse Rigsretsanklage, lad dem saa træffe deres Afgørelse. Det er ikke vidtløftigt. De maa ogsaa nok kunne blive enige om at vælge en offentlig Anklager, naar de vide, hvorledes Rigsretsreglerne ere, og den højtærede Konseilspræsident kan være ganske